

Ugledali so fanta.

»Končno vendar eden izmed ljudi! Pridi noter!« so ga poklicali. Tudi cesar ga je klical, ministri so pa prišli celo k oknu.

»Mi se namreč ne bomo vrnili, tukaj je drugačen svet, bogatejši in mirnejši. Le ljudi nimamo, da bi nam delali. Pridi brž noter, bogato te bomo poplačali.«

»Ne grem,« je odkimal fant. »Jaz sem zadovoljen z našim svetom.«

Vabili so ga na vse načine, kazali so mu svetle cekine, a jim je samo pomahal v slovo in se vrnil.

Le stežka je prišel čez most, ves čas se je nerodno gugal, da je moral loviti ravnotežje. Tudi po drevesu ni mogel tako hitro kot poprej. Veje so se mu zapletale v obleko, postajal je truden. Proti večeru je vendarle stopil na zemljo.

»Ne bo jih nazaj,« je povedal ljudem. Razložil jim je, kje so ostali ter izjavil, da se ne upa več plezati po drevesu.

»Kaj pa zdaj?« so se spraševali ljudje.

Brez cesarja niso mogli biti, zato so izbrali fanta za cesarja. Bil je zadovoljen, obljubil je, da bo pošteno vladal in je postavil svoja brata za prvega in drugega ministra.

Drevo je stalo na hribu še nekaj časa in je bilo narodni spomenik. Ko je pa prišla zima in je revežem začelo zmanjkovati drv, je ukazal cesar, naj narodni spomenik poderejo. Ko je drevo padlo, je seglo čez vse cesarstvo, drv pa so imeli reveži dovolj za vso zimo in še za nekaj časa.

Jan Milota

Princ iz pravljice

Soparnega poletnega dne sta pasla Florijan in Martinek koze v gozdu. Florijan je pripovedoval svojemu tovarišu pravljico o kraljevskem princu, ki ga je bil čarovnik odnesel. Ko je videl, da mu mali Martinek vse veruje, je sklenil, da ga nalaže.

Ko je bilo pravljice konec, je dodal: »Tisti pravljični princ sem jaz, a imam tudi čarobno piščalko. Če nanjo zapiskam, imam takoj tu zlato obleko.« Martinek je z občudovanjem zrl na svojega tovariša in iz samega spoštovanja pozabil Florijana oprášati, zakaj ne zapiska na piščal in raje hodi v svoji raztrgani obleki.

Čez nekaj časa reče Florijan: »Grem se malo okopat v potok, ti pa pazi na mojo obleko.« S temi besedami se že začne slačiti in gre proti potoku. Komaj se je bil izgubil v orbinah, že se je prikradel iz gozda cigan in ukradel Florijanovo obleko, ker je bil Martinek pravkar šel zabračat koze.

Ko se je Florijan ornil in se hotel obleči, ni mogel najti obleke. Ves prepaden je vzkliknil: »Kje je moja obleka?« — »Najbrže jo je kdo ukradel,« je odgovoril Martinek in nedolžno pristavil: »Saj lahko zapiskaš in takoj boš imel zlato obleko.« — »Da bi le imel čarobno piščalko!« je jokaje odgovoril Florijan in zdaj bridko obžaloval svojo laž.

Prevel R. Ž.